

Full diocesà

14 de maig del 2023

p5 — Prenen possessió els nous canonges de Manresa

p6 — Avui, celebració de la Pasqua del Malalt

La Mare de Déu de Gràcia (Manlleu)

En la dècada de 1940, quan es va projectar el nou barri de Manlleu entre el nucli urbà i l'estació del tren, es preveí la construcció d'un temple. Inicialment seria una vicaria perpètua, subjecta a la Santa Maria de Manlleu, però posteriorment adoptaria la funció parroquial.

La titular del nou temple és la Mare de Déu de Gràcia. El 18 de maig de 1952 s'hi va afegir la imatge mariana, obra de l'escultor manlleuenc Ramon Pujol i Escalé. L'artista va prendre com a referència la talla gòtica que havia presidit Santa Maria de Manlleu durant segles i que es tenia com a patrona de la població.

La marededeu medieval, probablement de finals del segle XIII o XIV, es va traslladar d'un lloc preferent cap a una de les capelles laterals. El protagonisme patronal el prenia Maria Assumpta i, a la imatge que ens ocupa, se li va canviar el nom de Santa Maria de Manlleu pel de la Mare de Déu de Gràcia, que avui porta. La imatge va desaparèixer el juliol de 1936.

El notari manlleuenc Domènec Torrent considerava que la marededeu era una de les peces més importants de l'església parroquial. La imaginació de l'autor manlleuenc i la seva estima per la imatge li van aconsellar d'escriure una bonica història que prenia algunes dades certes, com l'existència d'un monestir agustinà i el nom d'algun personatge històric, i les feia combinar en una fabulosa narració. (Continua a la pàgina 5.)

«Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament»

Diumenge VI de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

(8,5-8.14-17)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.

[65]

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

(3,15-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a

casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

(14,15-21)

«D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres»

Amistat i observança

Carles Riera i Fonts, pvre.

L'amor a Jesús s'expressa complint els seus manaments. Estimant i observant els preceptes ens anem configurant a imatge i semblança de Déu.

Als deixebles —com també a nosaltres—, Jesús els promet l'acompanyament diví: la pàtria de l'Esperit on s'hostatgen els sentiments més nobles.

L'amor que tot ho venç («*Omnia vincit amor*», Virgili) no pot trobar comprensió al marge del lliurament silenciós de la gent abnegada ni dels actes senzills, però sublims!, de compartir i de perdonar —com demanen els manaments de la llei de Déu.

És l'amor obedient el que ens predisposa a rebre el Defensor, advocat i consolador de tristeses i desenganys. Sols essent respectuosos amb la voluntat de Jesús serem capaços d'experimentar la plenitud de l'Esperit dins nostre. Serem, llavors, instruments del seu amor.

Per mitjà de les nostres bones obres, Déu ens surt inesperadament a l'encontre i ens acompanya espiritualment com una presència benigna i entranyable, com una ombra íntima.

Necessitem l'ajut de l'Esperit Sant a l'hora de prendre decisions al llarg de la vida, i en moments en què ens cal consol i esperança.

«Si l'amor i el deure es troben, llavors comença l'estat de gràcia i s'arriba a una joia que és molt difícil d'imaginar», diu encertadament l'escriptor britànic William Somerset Maugham (1874-1965).

Fent bondat, brota venturer dins nostre un arbre de l'amor.

La imatge

Pintar un apostolat, dotze persones que en aquest cas escolten atentament Jesús, no ha de ser fàcil: cadascun dels Apòstols s'ha de veure singular. Així s'esdevé igualment en la comunitat cristiana: tots som deixebles, tanmateix cadascun és singular per tot allò que ens fa únics: el temperament personal, les circumstàncies de la vida. I també per la resposta i la generositat de la donació i el servei.

L'últim sermó de Jesús (1886-94).
James Tissot

Agenda

Lit. hores: Setmana II

15 dilluns

— Sant Isidre, llaurador
— Sant Joan Baptista de la Salle
Ac 16,11-15/Salm 149/Jo 15,26-16,4a

16 dimarts

— Sant Simó Stock, carmelità
Ac 16,22-34/Salm 137/Jo 16,5-11

17 dimecres

— Sant Pasqual Bailon, framenor
Ac 17,15.22-18,1/Salm 148/Jo 16,12-15

18 dijous

— Sant Pròsper de Tarragona, bisbe
— Sant Joan I, papa
— Sant Venanci, mr.
Beata Guadalupe Ortiz de Landázuri
Ac 18,1-8/Salm 97/Jo 16,16-20

19 divendres

— Sant Francesc Coll, dominic fund.
— Sant Iu (Ivó), prev.
Ac 18,9-18/Salm 46/Jo 16,20-23a

20 dissabte

— Sant Baldiri (o Boi), mr.
— Santa Basilissa, vg.
Ac 18,23-28/Salm 46/Jo 16,23b-28

21 L'Ascensió del Senyor / Cicle A

Jornada Mundial de les Comunicacions Socials
— Santa Virgínia, vídua
— Santa Gisela, mr.
Ac 1,1-11/Salm 46/Ef 1,17-23/Mt 28,16-20

Prenen possessió els nous canonges de la Seu de Manresa

Redacció

A petició dels actuals membres del capítol de la col·legiata basílica de la Seu de Manresa —Mn. Joan Hakolimana, president, i de Mn. Joan Antoni Castillo, Mn. Estalishau Corrons i Mn. Jaume Serra— de proveir de nous canonges tal col·legiata, el bisbe Romà va nomenar el dia 24 de gener quatre nous canonges: Mn. Josep M. Mas, rector de St. Martí de Torruella; Mn. Florenci Gras, rector d'Artés i de St. Fruitós de Bages; Mn. Martí Kabamba, rector de Crist Rei, i Mn. Joan Prat, rector de Sant Josep del Poblenou de Manresa.

El dia 27 d'abril, solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, a les dotze del migdia els susdits nous canonges van pendre possessió del càrrec de mans del bisbe de Vic, després de professar el credo i fer el jurament de fidelitat. La basílica és va vestir de festa per a l'acte, al qual assistiren familiars i feligresos. D'aquesta manera el capítol de la Seu manresana queda format per vuit membres, que pròximament votaran la repartició de càrrecs amb vista a vetllar pel manteniment de la col·legiata i el seu culte.

Breu història del capítol de la Seu de Manresa

Hi ha documents que fan remuntar al segle IX (anys 818 i 832) l'existència d'una comunitat de clergues a l'església de Santa Maria de Manresa amb la doble missió d'atendre les exigències del culte i les necessitats espirituals de la feligresia. Eren una comunitat de clergues que la Reforma

Carolíngia posava sota la regla de sant Crodegang o d'Aquisgrà. D'aquí el nom de canònica (cànon = regla). La reforma del bisbe Berenguer Sunfried del segle XI dissenya la vida i la disciplina de la canònica manresana segons la doctrina i els escrits ascètics de sant Agustí.

En el segle XV totes les comunitats agustinianes del Principat van ser secularitzades. Unes quedaren reduïdes a la condició de parròquies o de simples llocs de devoció; altres, com Santa Maria de Manresa, es convertiren en col·legiates dependents del bisbe del lloc. Va ser en el marc de la reforma promoguda pel concili de Trento. Tot i això, una butlla del papa Climent VIII (1600) i un breu d'Innocenci X (1646) deixen clar que Manresa conserva les qualitats, jurisdiccions, dignitat i beneficis d'una canònica.

L'any 1851, un concordat entre la Santa Seu i l'Estat espanyol suprimeix la col·legiata de Manresa, que queda reduïda a una simple església arxiprestal. El 7 d'agost de 1883 la Santa Seu va crear quatre canongies honoràries, que s'adjudicaren als beneficiats de la Seu Ignasi Canudes, Josep Vidal, Francesc Masnou i Pere Ribera. Un any més tard (5-12-1884), un breu pontifici retorna el títol de col·legiata a Santa Maria de la Seu. El nombre de canonges passa a nou. Aquesta situació quedarà confirmada el 30 de juliol de 1899 per Lleó XIII, que serà el papa que li concedirà també el títol de basílica.

La Mare de Déu de Gràcia (Manlleu)

(Prové de la pàgina 1.)

S'explica que l'any 1325 hi havia una gran tristesa al Monestir de Manlleu. El seu prior, fra Bernat Benet, un personatge molt estimat, estava a punt de morir en el seu llit i que el seu màxim desig era poder acomiadar-se davant la imatge de Maria que es venerava a l'església: ell sempre hi havia acudit en totes les seves dificultats, trobant sempre el consol vingut de gust.

Els monjos van anar corrents a buscar-la i la portaren a la cel·la amb tanta mala sort que, en situar-la damunt d'una tauleta baixa, el malalt no podia veure el Nen que jeia a la falda de la Mare.

Aleshores fra Bernat va exclamar: «Senyora, gran pecador dec ser quan el vostre diví Fill no em deixa veure el seu rostre!» De cop i volta, el Nen va posar-se damunt el genoll esquerre de la seva mare, de manera que el seu rostre pogués ser vist pel prior. L'Infant Jesús va continuar dret sobre el genoll de la Verge, i en aquesta posició s'ha conservat des d'aquell dia. Aquesta llegenda, gairebé ignorada avui, els nostres avantpassats la referien als pelegrins i forasters que venien a visitar la miraculosa imatge.

A la foto podem veure l'antiga imatge de la Mare de Déu de Gràcia en la primera meitat de la dècada de 1930 (foto de Lluís Coll).

Continuen les vetllades filosòfiques sobre la mort i el més enllà

El Patronat d'Estudis Osonencs, amb la col·laboració de l'Institut Ramon Muntaner i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, organitza les vetllades filosòfiques d'enguany sobre «La mort i el més enllà».

Les activitats ja han començat i tenen lloc al Temple Romà (Pare Xifré, s/n, 08500 Vic), amb l'objectiu meditar sobre el misteri d'on venim i cap on anem.

Dissabte vinent, 20 de maig, a les set del vespre, hi haurà una taula rodona sobre «Mort i més enllà en la cultura

popular», amb la intervenció d'Ignasi Roviró (Universitat Ramon Llull, Patronat d'Estudis Osonencs i Grup de Recerca Folklòrica d'Osona), Carme Rubio (Patronat d'Estudis Osonencs, Amics dels Museus d'Osona) i Xavier Roviró (Patronat d'Estudis Osonencs i Grup de Recerca Folklòrica d'Osona).

Les vetllades es clouran el dia 3 de juny i donaran pas a una jornada de primavera de l'Institut de Ciències Religioses, amb la mateixa temàtica. D'ambdòs actes n'informarem més endavant.

Avui, celebració de la Pasqua de Malalt: acompanyar en el sofriment

L'Església celebra avui diumenge la Pasqua del Malalt. Així conclou la campanya que va iniciar el passat 11 de

febrer, diada de la Mare de Déu de Lurdes, amb la celebració de la Jornada Mundial del Malalt.

«Acompanyar en el sofriment» és el lema que el departament de Pastoral de la Salut ha proposat per a aquesta campanya que té com a fi sensibilitzar sobre la necessitat d'assistir els malalts i els qui els cuiden.

Els bisbes, en el seu missatge, ressalten que el malalt «és sempre el centre de la nostra caritat pastoral. No podem deixar d'escoltar el pacient, la seva història, les seves angoixes i les seves pors. Fins i tot quan no és possible curar, sempre és possible cuidar, sempre és possible consolar, sempre és possible fer sentir la nostra proximitat».

«El major dolor —puntualitzen— és el sofriment moral davant la falta d'esperança.» I aquesta falta d'esperança, matisen, «neix amb freqüència en terrenys on no s'ha sembrat la fe».

El papa Francesc, en el seu missatge, recorda amb agraïment que en aquest temps s'ha avançat bastant, però puntualitza; «Encara queda molt camí per recórrer per a garantir a totes les persones malaltes, principalment en els llocs i en les situacions de major pobresa i exclusió, l'atenció sanitària que necessiten, així com l'acompanyament pastoral perquè puguin viure el temps de la malaltia units a Crist crucificat i ressuscitat».

Una restauració renova la imatge del Sant Crist de Lepant

El Sant Crist de Lepant, una de les imatges del Crucificat més estimades pels barcelonins i els catalans, ha tornat a la catedral de Barcelona després de gairebé un any en restauració. Coincidint amb la solemnitat de la Santa Creu, es va presentar en roda de premsa aquesta imatge restaurada i amb un aspecte canviat, i és que s'ha descobert una antiga policromia radiant i en molt bon estat rere una capa de fum, sutge i vernissos del segle XIX i repintades posteriors.

La Pel·lícula

El papa Francesc visita Hongria

És la segona visita del Pontífex a aquesta nació europea

«En el món en què vivim, la passió per la política comunitària i per la multilateralitat sembla un bonic record del passat; sembla que assistíssim al trist ocàs del somni coral de pau, mentre els solistes de la guerra s'imposen.» Aquestes van ser algunes de les paraules pronunciades pel papa Francesc durant el seu primer discurs a Budapest, capital d'Hongria, on va aterrar poc abans de les 10 del matí del propi passat divendres 28 d'abril en el marc del seu 41è viatge apostòlic.

Durant la seva al·locució a la seu del govern hongarès davant el primer ministre Viktor Orbán, la presidenta Katalin Novák, les autoritats locals i el cos diplomàtic, Bergoglio, en un discurs que alguns analistes han qualificat com «un dels més europeistes del pontificat», va afirmar que Europa és

fonamental en el moment històric actual, ja que, gràcies a la seva història, representa la memòria de la humanitat. «Europa és cridada a exercir el rol que li correspon: el d'unir els allunyats, acollir els pobles en el seu si i no deixar que ningú romangui per sempre com a enemic. Per tant, és essencial tornar a trobar l'ànima europea: l'entusiasme i el somni dels pares fundadors, estadistes que van saber mirar més enllà del propi temps, de les fronteres nacionals i les necessitats immediates, generant diplomàcies capaces de recompondre la unitat.»

En el segon viatge del papa Francesc a Hongria, el Pontífex es pogué trobar amb l'Església que peregrina en aquell país, i, com és habitual, va tenir encontres amb joves, seminaristes, infants, pobres i refugiats.

¡Sorpresa! El Papa llama a la puerta

Documental produït per Roma Reports

El dia 25 d'abril es va presentar al CaixaFòrum de Barcelona aquest documental que vol recollir moments especials dels deu anys de pontificat del papa Francesc.

Produït per Rome Reports, analitza l'impacte de moltes de les trobades personals del Sant Pare. Persones a qui ha visitat a casa seva, en presons o en països conflictius revelen com ha canviat la pròpia vida.

La producció ha comptat amb el patrocini de la Doctor Ramón Tallaj Foundation de Nova York. El seu president es va desplaçar a Espanya per a la presentació.

L'estrena a Barcelona comptà amb la presència del bisbe auxiliar de la ciutat, Javier Vilanova, i del guionista televisiu Oriol Jara. El documental s'emetrà en televisions de tot el món durant els pròxims mesos.

En la mort d'un jove

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sempre la mort d'una persona ens dol; encara més, quan aquesta es produeix en circumstàncies tràgiques; i quan s'esdevé en una persona jove, el dolor és més i més gran. Faig aquesta reflexió perquè un jovenet de quinze anys ha mort de manera violenta en la matinada d'un dia de festa. Enfront d'aquest fet no podem restar indiferents, pensant que això pot succeir i que sempre toca a uns altres. La mort d'un jove com a conseqüència d'una violència ens ha de colpir i ens ha de fer pensar a tots. Faig aquesta reflexió en primera persona, amb el desig que també altres puguin fer-ho, perquè aquesta mort ens qüestiona a tota la societat. Aquest fet és realment un fracàs nostre, tant de l'Església com de tota la col·lectivitat.

S'oblida massa sovint la persona humana amb els seus anhels i desitjos, amb les seves pors i les seves ferides...

Aviat farà vint anys que vaig iniciar el meu ministeri com a bisbe de la diòcesi de Vic. Aquest noi, de quinze anys, ha viscut plenament en el temps del meu ministeri. I el meu penar en el cor em fa preguntar si he fet el possible perquè ell i el seu agressor hagin pogut escoltar l'anunci de l'Evangeli, per a descobrir el sentit ple de la vida que brolla de Jesús. També com a societat ens hem de qüestionar com eduquem les noves generacions. Els preparem per a un món tecnològic i de la informació, oblidant la recerca profunda del sentit de la vida. S'oblida massa sovint la persona humana amb els seus anhels i desitjos, amb les seves pors i les seves ferides, amb les seves possibilitats de futur i les seves rèmores del passat. Cada infant i jove és únic i irrepetible, i vol sempre ser acollit i estimat en la seva realitat; al mateix temps, vol sentir la mà amiga que l'ajudi a avançar amb la comprensió i l'exigència de la misericòrdia.

I, tanmateix, continua brillant l'esperança, malgrat que siguem conscients que les nostres forces són molt limitades davant el misteri del mal, que es disfressa de moltes maneres. Una esperança que té el seu fonament en un Déu que ha abraçat el dolor de la creu i ha vençut el mal amb l'Amor, que és la resposta a tota situació, abraçant també tot allò que fem i deixem de fer. I sé que, fent concreta aquesta resposta d'amor, hi ha persones, educadors que són amics, germans, «pares» i «mares», de molts infants i joves que afanyosament cerquen el sentit de la seva vida. El treball que es fa amb ells parla de la grandesa de la humanitat. Aquesta tasca evangèlica de l'Església, més enllà dels nostres pecats d'acció o omissió, així com dels fets que no podem comprendre, omple d'esperança el sense-sentit d'una mort tràgica com aquesta, perquè creiem que hi ha Algú que és l'Amor que no mor mai. A les seves mans ens abandonem davant el misteri de la mort d'un jove.

